

?Hi podria ser jo

Tenim massa pressa per jutjar i poc temps per comprendre

Foto: Hernán Piñera

Té quaranta-nou anys i tindrà el primer fill. Tu creus que toca, ara? L'han fet fora i ja em diràs com trobarà feina, als seixanta. L'Anna, pobra, va sola als llocs, no deu tenir ningú. Mira'l que és ruc de deixar-se enredar així, jo no ho faria mai. Aquells dos? No duraran ni quatre dies, si és la tercera vegada que ho intenten. El Marc no ha fet res de bo a la vida. Què n'esperes ara? Escolta, després no em diguis que no t'he avisat.

Tenim massa pressa per jutjar i poc temps per comprendre. Posar-ho tot al mateix sac és la manera més ràpida de no deixar ser. Repartir etiquetes -de les que trepitgen- ens fa sentir superiors. Com si ens miréssim el món quatre pisos amunt i tinguéssim dret d'assenyalar-ho tot (menys a nosaltres). I potser és per estar tan lluny els uns dels altres, per aquesta miopia tan nostra, que se'ns escapa el matís, el perquè. Allò que permet que entre el tot i el res hi hagi l'excepció.

Però tard o d'hora a tots ens toca abaixar el cap i empassar-nos el sí quan la vida diu no. Som més petits, menys importants. Fins i tot més ridículs. I les distàncies entre nosaltres són tan curtes que, en qualsevol moment, al teu lloc hi podria ser jo.